

17846

8-90h

XII

EJFÉLI találkozó

IRTA:
FORSTER GYÖRGY

20
fillér

ba

1472
1880 1881

1882

ÉJFÉLI TALÁLKOZÓ.

Romantikus történet.

Irta:

FORSTER GYÖRGY.

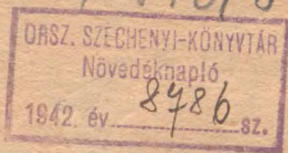

Baross nyomda és könyvkiadó vállalat.
Pestszentlőrinc.

be

A címlap Karády Katalin engedélyével
Hausz Mária filmkölcsonzó fotójából készült.
Manninger felvétele.

Utánnnyomás, fordítás, átdolgozás dramatizálás,
megfilmesítés és minden egyéb szerzői jog az
összes nyelvekre fenntartva.

Felelős kiadó: Forster György.
A nyomdáért felel: Szabó Gyula, Pétszentlőrinc.

I.

'Belle Clara énekelni kezd.

Dorita, az »orosz tánccsoda« lihegve csapta le szőrmekucsmáját az öltözőasztalra s még ugyanazzal a mozdulattal átfutott a szomszédba, ahol Belle Clara éppen utolsót igazított a szemöldökén. Az orosz leány szeme szikrázott a visszafajtott indulattól.

— Te...!

— Nos?

Az énekesnő hidegen tekintett fel rá; mint ha levegő lenne. Dorita leült; hosszúvégű cigarettát vett elő és rágyújtott. Hangja kissé megcsendesedett.

— A kövér Johnson megint itt van. És megint téged akar az asztalához hívni. Engem észre sem vett.

— Tehetek róla?

Dorita az asztalra könyökölt.

— Nem érdekel, hogy akaratlanul rontod el mindnyájunk üzletét. Beszélni fogok Adamssal. Érted?

— Hogyne. — bólintott csendesen Clara — csak beszélj. S mindjárt megmondhatod neki azt is, hogy a jövőben éppen úgy nem fogok »foglalkozni« a vendégekkel, ahogyan a múltban sem tettem.

— Kivéve a Shmidt esetet.

Dorita hangja metszően gúnyos akart lenni, Clara azonban ezt is elengedte a füle mellett. Tárgyilagosan intett.

— Kivéve a Shmidt esetet. Akkor nekem is kellett a pénz.

Felállt. Kissé megnyújtóztatta karcsú lábait, amelyeket félig sem igyekezett eltakarni a habkönnyű estélyiruha selyme. Még egy utolsó, futó pillantást vetett a tükörbe, azután kilépett a keskeny, félhomályos folyosóra, amely a baloldali páholysor mellett a zenekar emelvényéig s onnan meredek lépcsőn keresztül a parketre vezetett.

Ahogy a lépcső legfelső fokára ért, már látta Johnson-t, a kövér telekügynököt, akit befolyásos embernek ismertek a kerületben s akinek visszatartása már csaknem bűn-számba menő ostobaság volt Adams night-clubjában. Johnson már felönthetett a garatra; kivörösödött képpel, dühösen magyarázott valamit Adamsnak, aki előrehajolva, csaknem alázatosan állt az asztal mellett.

Belle Clara egy szempillantásnyi időre megtorpan. Halálos csömör fogta el; nem, ezt az életet nem lehet sokáig birni. Örökké en garde, folytonosan feszült védekezés; és minél inkább menekül, annál több a ráleselkedő, szomjas férfiszem.

Pedig nem szép, legalábbis nem szabályos szépség; csak a termete tökéletes, a vonalai hibátlanok, szája nagy, arca széles, tekintetében ál-

landóan távoli, megérthetetlen szomorúság búj-
kál. S mégis, amint elhalad a zenekar előtt s a
saxofonok torkán felreccsen a tus, már érzi, hogy
minden szempár őt kutatja s a felhevült férfi-
kezek vadul markolják meg az asztal szélét.

Azután pillanatra elvakul, amint a reflektor
fénye rácsap, mintha az is kutató férfiszem len-
ne. Ez a perc mindig a legkínosabb; tudni, hogy
raffinált egyszerűségű ruháján átsüt a fény s fe-
szülő lábai mintha meztelenül hajítódnának köz-
prédára — az örökké hajszott és sohasem elég
fogyasztás áldozataként.

Még jó, hogy a zenekarban felzeng a távoli
song bevezető taktusa és Clara ilyenkor mindent
elfelejt. A nézőtér, az asztalok, a kettős páholy-
sor, a felhevült arcok és kigyultan csillogó sze-
mek mind semmivé lesznek s csak a dal marad
meg, csak az ének; Clara életének két vigasztaló-
ja közül a második.

Az első?

Arra ilyenkor nem szabad gondolni. Csak
reggel, amikor szabad újra élő, szerető, szen-
vedő asszonnyá válni a reflektorfénybe állított
démonnak is.

És Belle Clara énekel...

... Arról, hogy a Missisipi-part pálmái közé
kéken süt be a hold s a messziről jött hajósle-
gény hívja a párját éjfélkor — hátamögött a
halállal, szeme előtt a boldog szerelem remé-
nyével.

Clara gyűlölte ezt a tangót; mert mögötte

már ott volt a halál s nem hitt abban, hogy a boldog szerelem reménye még előtte állhat.

S nem is sejtette, hogy ezen az estén, alig félóra mulva új pálya sínpárján indul tovább az élete...

Belle Clara énekelt...

II.

Furcsa hely, furcsa nő, furcsa dal.

A Broadway éjszakai emberáradatában megtorlódtak az autók a zöld, kék és rőtárga színekben ragyogó transparensok alatt; tulajdonképpen ezzel indult meg Robert Rawson különös kalandja, az éjféli találkozó. Robert Rawson ugyanis sietett. Nagyon sietett, mert tudta, hogy az egész éjszakát volán mellett kell töltenie. És mert sietett, gyors elhatározással bekanyarodott a 47-ik utcába, innen pedig a Midway-roadra, amely párhuzamosan fut a Broadway-el, de sokkal csendesebb s ami a legfontosabb, kevesebb benne a rendőr. A gázpedál pedig tudva-levően arra való, hogy időnként használja az ember.

Robert Rawson beletaposott a pedálba, a második utcakanyarodónál azonban furcsa széldülést érzett; a házak mintha bukfencet vetettek volna körülötte, hirtelen ferde síkba lendültek s rezgő, elhomályosult képük mögött furcsa izzásként szikráztak a Broadway transzparenseinek ködfoltjai. El kellett venni a gázt.

Rawson hátradőlt, félkézzel cigaretta után kutatott zsebében, ösztönös mozdulatai közben azon gondolkozott, mi a kő üthetett bele? Harmincegynéhány esztendő alatt, mióta kinőtt a pólyából, volt dokkmunkás, pincér, liftboy, szénhordó, sőt egyszer, áruházi köszönőember és hamisítatlan lord is; fejfájáson kívül azonban soha, semmi betegséget nem érzett. Most sem tudott rájönni szédülése okára, csak akkor, amikor a cigarettafüst hirtelen émelygő, keserű ízt öntött végig a száján.

— Éhes vagyok — mosolyodott el a volán mellett — reggel óta nem ettem.

Előrehajolt és kinézett az autó szélvédőjén. Az utca üres volt, csak távolabb parkolt néhány kocsi s a »PP« — parking place — közelében égett egy biztató neonfény: Adams Night Club. Alatta sokkal kisebb betűkkel: Belle Clara.

Robert Rawson nem sokat gondolkozott. Megállította az autót, gondosan lezárta, tízcen-test dobott az előcsoszogó űr felé és belépett a helyiség forgóajtáján. Körülbelül tudta, hova került; mű-tölgyfaburkolatú előcsarnokon át csinos coat-girl vezette az étterembe, ahol zene szólt s ahol frakkos pincér vette gondjaiba. Az angol club-életnek ez az ostoba majmolása általános New-York minden éjszakai helyén — persze coat-girl-lel módosított kiadásban — s minden jelentősége abban csúcsosodik ki, hogy az árak legalább ötven percenttel magasabbak,

mint másutt. S valóban, az asztalon tipikusan amerikai reklám-lap fogadta.

»Vegyen carta-t. Tíz dollárért jöltartjuk és gondoskodunk szórakozásáról.»

Robert Rawson volt annyira amerikai, hogy habozás nélkül kidobta az asztalra a tizdollár-rost, körülbelül sejtette ugyanis, hogy jó vacsorát, jó bort és kitűnő feketét kap érte. Mert a carta, ha már így hirdetik, Adams reklámja lehet, bevált vendégcsalogató, amiben senkinek sem szabad csatlakoznia. A többi, ami a carta után jön, a bor, a pezsgő, a tánc és ki tudja mi még — a vendéglősnek ugyanis tiszta haszon. És sokkal rosszabb és lényegesen drágább.

A vacsora aperitiffel kezdődött, ananászzal végződött és valóban kifogástalan fekete következett utána. Robert Rawson elégedetten dőlt hátra székén; mielőtt továbbindult volna, egyetlen cigarettát akart nyugodtan elszívni. Szeme unottan söpörte végig a vendégeket, akik között csak elvétve lehetett szmokingot látni; azután a zenekart, amely tenyérnyi emelvényén bámulatraméltó ügyességet fejtett ki a láрма tén — és végül természetesen a nőket, a taxigirllek megszámlálhatatlan seregét, akik külön asztaloknál ültek s időnként, a pincérek intésére engedelmes mosollyal indultak a parkett felé táncolni. Mindez — legfeljebb árnyalati különbségekkel — így fest a világ valamennyi lokáljában s Rawson már megkapta, amit akart. Lassú

mozdulattal egyenesítette derekát a felálláshoz, amikor hirtelen kialudt a fény, s csupán a parkett közepére vágódott ki egy reflektor izzó, okkersárga fénycsóvája.

Rawson bosszúsan harapott az ajkába. Eszébe jutott a másik név, amit a neon-cégtáblán látott; most bizonyára Belle Clara ostoba songjai következnek s a lokál-etikett megkívánja, hogy a főszám alatt ülve maradjon. Új cigarettát vett elő, felemelt kezében azonban hirtelen megállt az öngyújtó, amint a parkettre nézett.

A reflektor fénysugarában telt karcsú, rőt-barna hajú, érzéki szájú női alak tűnt fel szinte úgy, hogy jöttét senki sem látta. Megállt s izzó, fekete szemének messzenéző pillantása nyomán felmorajlott a lokál férfinépe. Hogy szép volt-e, Rawson nem tudta volna megmondani. Szemének és alakja hibátlan vonalainak kétségtelenül érvényesülnie kellett napvilágnál is; arca azonban aligha volt más, mint a többi tiz meg százezer, amit konfekcióban készítenek ki a new-yorki kozmetikusok. Inkább megjelenésében, lényének különös, izzó temperamentumában kellett lenni valaminek, ami elfogta a férfiak tekintetét s ami szempillantás alatt megtöltötte az egész Night Clubot a ruhatártól a világosító fülkéjéig. Ruházata sem árult el a Broadway nagy lokáljainak feltűnésvágyából semmit; nem volt felöltözve, de meztelen sem volt. Fátyolszoknyájának redőin ugyan átsütött a reflektor s a képződő,

rőtizzású árnyék megmutatta tökéletes formáit, felsőtestét azonban nyakig zárt, csillogó selyem borította dús redőkben. Igaz viszont, hogy egy-egy mozdulatánál soha sem lehetett tudni: a selyem libben-e, vagy az, ami alatta van.

Clara énekelni kezdett; először egy ismert songot, amit Hackensacktól Staten-Islandig mindenki fütyölt New-Yorkban, azután valami buja, távoli és idegenszerű tangót, amely kék-árnyékú pálmaligetről szólt, ahova éjjélkor besüt a hold. Rawson nem nagyon értette a szöveget és nem is figyelt rá. Clarát nézte, aki szinte egybeforrt a zenével s akinek mozdulataiban csaknem érezhető, tapintható és izlelhető szenvedélyek égtek. Idő, hely, muzsika, a hatóságilag előírt ventilátorok bugása, az egész terem elmerült, elsüllyedt, elsodródott a dalnak, dallamnak és énekhangnak ebben a furcsa triászban.

Robert Rawson tökéletesen megfélekezett arról, hogy indulnia kellene. Mereven, megbabonázva ült a helyén még akkor is, amikor a tapsorkán már régen elhalt s a felgyulladó fények özönében ismét kezdődött a tánc.

III.

Váratlan látogató — váratlan pofon.

Clara Slycer még egyszer meghajolt a parkett szélén. Alig mosolygott; a tetszés felviharzó üvöltése nem érdekelte, a felgyújtott, izzó férfi-

szemek még kevésbé. Felfogta ruháját és átszaladt azon a keskeny folyosón, mely az öltözőket a baloldali páholysortól elválasztotta. Fülkéjének küszöbén azonban csodálkozva állt meg: székén, a tükör előtt, Adams ült, a night-club tulajdonosa, mellette cingár, kínos eleganciával öltözött férfi ágált. Valamin vitatkozhattak, mert túlságosan gyorsan hallgattak el a közeledő léptek zajára.

Adams felállt és a leány felé fordult.

— Jó, hogy jössz, Clara; William Cross akar beszélni veled...

— Cross?

Clara Slyer ívesen festett szemöldöke felhúzódott; Crossról mindenki tudta New-Yorkban, hogy a »Ward & Co« artistaügynökségben ő a Co. Mindenható úr a Broadway szerződéseiben, figyelme szerencsét, haragja bukást és zűlést jelent.

Clara Slyer mosolyogni kezdett erre a gondolatra. Odafordult a vézna figurához.

— Csak nem szerződtetni akar, Mr. Cross? Mert lehet. Adams szentelenül keveset fizet.

A chef szeme megrándult. Mondani akart valamit, de azután leintette önmagát. Az ajtóhoz lépett s csak a küszöbről fordult vissza:

— Kössetek olyan szerződést, amilyet akartok. De ne feledd Clara, hozzám még háromhónapos megállapodás köt. A bánatpénz: a mindenkori gázsid hatvan százaléka.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, Clara

arcáról eltűnt a mosoly. Leült a tükör elé és ügyes kezekkel vitte fel arcára a mosdó krémet. Onnan fordult vissza Cross felé.

— Nos?

A férfi vastag szivart vett elő. Leharapta a végét. Kiköpte, rágyújtott. Öngyújtójának lángja mellől bólintott Clarára.

— Azt hiszem, csakugyan szerződtetni akarom.

— Csak hiszi?

— Sok mindentől függ... például attól, hogy egyáltalán van-e érzéke a karrier iránt?

— Ha hallotta a tapsot, sejtheti.

Cross bólogatott. Lassan Clara mögé lépett és a tükörből figyelte a mozgékony, lassan elszíntelenedő arcot.

— Hol tanult énekelni? — kérdezte s hangja minden átmenet nélkül rekedtre fakult.

Clara vállat vont.

— Tulajdonképpen sehol. Ezelőtt három hónappal taxigörlnek jelentkeztem Adamsnál.

— Hm... és azt a dalt... azt az éjféli találkozózt, vagy mit, ki írta magának?...

— Senki. Otthon, a Mississipp partján mindenki dudolja.

— Akkor nem üzlet. Hagyja abba.

— Miért? Sikerem van vele.

— Siker az, amivel keresni lehet. Színpadon, rádióban, gramafonlemezen. A népdalnak nincs jogvédelme. Leutánozzák és az utánzat néha jobb, mint az eredeti.

— Nem félek tőle.

— Ahogy akarja. De éppen ez az, amit az előbb érzéknek neveztem.

Kezét, mintha csak véletlenül történt volna, Clara vállára tette. Nedves tapintású ujjai ideges remegéssel siklottak végig a bőrén. Clara elhúzta a vállát. Szeme a tükörből Cross arcára villant.

— Csupán ezt nevezte érzéknek?

A férfi elnevette magát.

— Nem. Ugy látszik, okosabb, mint hittem.

— Amennyiben?

— Amennyiben belátja, hogy a sikernek ára van.

— A törvényes ügynöki százalékon felül?

— Inkább mellette. Viszont nem készpénz.

— Értem. Good night, Mr. Cross...

Összevonta magán a ruhát és hirtelen felállt. Cross ezzel szemben leült.

— Ráérek... — legyintett hanyagul — magának tudnia kellene, hogy az én személyem az elképzelhető legnagyobb sikert jelenti. Pénzt, hírnevet, filmet, mit tudom én... s maga meg is érdemel mindent. Akiben annyi... hogy is mondjam... olyan sok sex-appeal van, hogy első látásra megtetszik nekem...

— Elég, Mr. Cross. Öltözni szeretnék.

— Csak rajta, ne zavartassa magát. S főleg ne határozzon meggondolatlanul. A címemet tudja. Mondjuk: három napig éjjel-nappal felhívhat.

— Köszönöm. Nem szeretek telefonálni.

— Akkor jöjjön el hozzám személyesen. Minden pillanatban hajlandó vagyok heti ötszázdolláros szerződést adni, megfelelő előleget azonban csak akkor, ha...

— Ne folytassa. Tudom.

— Semmit sem tud. — Cross felált és egészen Clara mellé lépett. Forró lehellete Clara arcába csapott — Hallgasson rám. A 27-ik utcában van egy lakás. Az enyém, helyesebben más valaki lakott benne tegnapig. Magának ma este az volt a szerencséje, hogy én tegnap azt a lakót kilakoltattam. A lakásból és a színházból is, ahol heti nyolcszáz dollárért énekelt. De nem ez a fontos. Maga a fontos. A maga érdeke pedig azt kívánná, hogy most, azonnal autóba üljön velem. Nincs öt nő New-York színpadjain, aki gondolkodás nélkül nem ugyanezt cselekedné.

— Aljas.

Clara szájából szinte csattant a hang. Anynyi utálat csengett benne, hogy Cross megtorpant tőle. Arca eltorzult.

— Ugy... ez az egész válasza?

— Nem. Még ez is.

Hatalmas pofon csattant a férfi arcán. Csak mikor keze a petyhüdt, laza bőrhöz ért, villant Clara agyába a rémület, hogy ez több volt, mint amennyit akart. S valószínűleg többet is jelentett — a karrier szempontjából. De nem volt ideje arra, hogy végig gondolja mindezt; Cross

visszatántorodott az ütéstől s arca sötétvörösre gyulladt. Pillanatig szinte kővédermedve bámulták egymást, azután a férfi felsívított, mint valami megveszett patkány.

Keze oldalt nyult, görcsösen begömbült újjai eszelős dühvel ragadtak meg egy virágokkal telt vázát. Azután előreugrott. Kidülledt szeme, nyitott szája, hörgő lélegzete világosan bizonyították, hogy hisztériás rohamot kapott s minden gát, minden félelem és minden megfontolás leomlott benne.

Clara sikoltva hátrált az őrző elöl, de megbottlott és beszorult a keskeny asztal és az öltözőszekrény apró négyszögébe. Cross pedig ekkor már előtte állt s kezében magasra emelkedett a víztől csöpögő, nehéz váza.

Ahoz azonban, hogy üssön vele, már nem maradt ideje. Az ajtó hirtelen felpattant s nyílásában vállas, utiruhás, markánsvonalú férfi tűnt fel; Clara a menekülés tudatának első izgalmaiban detektívet sejtett benne.

— Mi van itt?

A férfi hangja olyan nyugodtan csengett, hogy Cross megzavarodva félrefordult; a következő pillanatban pedig már kirepült kezéből a váza s jómaga, mint a rongy, rázuhant a tükör előtt álló székre. Az ismeretlen segítő félkézzel intézte el, mint valami kellemetlen takarítandót.

IV.

Robert Rawson továbbindul.

Amikor a taps elhangzott és az énekesnő eltűnt a zenekar hátamögött, Robert Rawson úgy érezte, hogy kiürült az egész terem. A pillanatnyi, süket zsongásban mozdulatot tett, hogy felkeljen, páholyának küszöbén azonban váratlanul színes estélyiruha selyme csillant meg. A cigarettázó taxigörl a következő másodpercben már ott ült az asztalánál.

— Rá gondol? — kérdezte csúfondárosan és a parkett felé fújta a füstöt.

Rawson hátrahúzódott.

— De kérem...

— Csak hagyja... — legyintett a leány — benne vagyok a cartában két tánc erejéig. A többi féldollár darabonként. Rá gondol?

— Az ördögbe... kire?

— Clarára meg az éjféli randevura. Minden férfi így van vele; mióta ez a nő idekerült, alig keresünk valamit. Pedig ő nem is táncol...

Rawson elnevette magát.

— Nagyon haragudhat rá, hogy ennyire szidja.

— Dehogyan haragszom. Irígylem! Amiért olyan tud lenni a férfiakhoz, hogy akár a télikabátjukat is nekiadnák. S azután dobja őket; keresztlőnéz a fejükön, elmegy mellettük s azok még csak szólni sem mernek érte.

— Szóval: veszedelmes vamp.

→ Vamp?... Téved. A vamp szó csak külsőséget jelent; Clara belül is szívtelen, gonosz és irigy. Napokig jár közöttünk anélkül, hogy akármelyikünkhöz szólna. Tudja, milyen botránya volt éppen a napokban?...

— A maga hangja után ítélve, szívderítő kis botrány lehetett. De ne vegye rossz néven, nem érdekel.

— Azért is elmondom. A szórakoztatás benne van a carta árában. Már mondtam ugye, hogy Clara nem táncol, reggelig azonban négy énekszámot kell előadnia. Az első hetekben rengeteg meghívást kapott, ő azonban valamennyit visszautasította, mert van valakiye, akihez záróra után már nem is szalad, hanem repül. Adams eleinte dühöngött emiatt, de később rájött, hogy az üzlet így még sokkal jobban megy, mert vannak társaságok, akik minden este eljönnek és valósággal őrzik Clarát. Sokáig járt ide egy Jim Shmidt nevű boy is; virágokat küldözgetett Clara öltözőjébe, próbálta táncra kérni s végül ajánlatot tett neki, hogy azt az időt, amit számok között az öltözőben tölt, az ő páholyában töltsen. A levélben — olvastam — benne volt az is, hogy nem kell még beszélnie sem. Az ostoba fajankó száz dollárt kínált minden éjszakáért. És képzelje, mit tett erre Clara?...

— Visszautasította a száz dollárt.

— Téved. Elfogadta. Attól kezdve minden este beült Shmidt mellé, átvette a százast és hallgatott. Csak a saját vacsoráját ette meg, vi-

zet ivott és nyugodtan nézte, hogy Shmidt holt-részegre nyakalja magát miatta.

Rawson elismerően bólintott.

— Okos leány. Az a Shmidt pedig csakugyan fajankó.

— De még mekkora. Amikor már vagy más-félezer dollárja bánta az udvarlást, egyik éjszaka detektívek jöttek utána és letartóztatták. Kiderült, hogy pénzbeszedő volt és háromezer dollárt sikkasztott Clara miatt.

— És Clara?...

— Aznap éjjel őt is elvitték. Hogy mi történt vele, nem tudom, de végül is tisztázta magát. Képzeld, a rendőrfőnökségen állítólag azt mondták neki, hogy bolond lett volna, ha visszautasít ilyen ajánlatot.

— Én is azt mondom.

Robert Rawsonnak mosolyognia kellett a kis taxigörl elkeseredett ábrázatán; vigasztalásul egy ötdollárost csusztatott át neki az asztalon és felállt. Most már valóban indulni akart, de amint félrehuzta a páholyfüggönyt, a folyosó vége felől indulatos párbeszéd, majd hirtelen ijedt sikoltás csapott feléje a zenekar harsogásán keresztül. Azonnal megismerte Belle Clara hangját s három ugrással végigmérte az egész folyosót.

Benyomta az öltöző ajtaját s éppen akkor avatkozott bele a kínos jelenetbe, amikor Cross ütésre emelte a nehéz vázát.

Robert Rawson nem volt sem birkozó, sem

atléta, de másfélfejjel magasabb volt Crossnál s változatos élete sohasem engedte egészen elpuhulni izmait. A vézna artistaügynők tehát valószínűleg összezsuglott szorításától, amikor pedig hátrálókte, leroskadt az öltöző karosszékebe s a hisztérikus emberek jellegzetes torokhangján kiabálni kezdett.

A sikoltás, a zuhanó váza dörrenése és az artikulálatlan hangok szempillantás alatt felverték a folyosó nyugalmát; négy-öt pincér rohant be az öltözőbe s mögöttük felbukkant Adams düh-től vörös arca.

— Mi van itt? Clara, tönkre akarod tenni az üzletemet a folytonos botrányaiddal?

Rawson a tulajdonos felé fordult.

— Egy kis tévedés lesz a dologban, dear friend; ez a fickó támadta meg Miss Clarát. Láttam.

— Cross? Az ördögbe... Mr. Cross, térjen magához.

Megrázta a még mindig ordító artistaügynököket s amikor ez a módszer sem használt, hirtelen nyakon öntötte egy pohár vízzel. Cross ettől magáhoztért, de annál esztelenebb dühvel támadt Adamsra. Pár másodpercig egymással veszekedtek, szemben állva s anélkül, hogy szavakból bárki, egyetlen szót is megértett volna; azután — valami furcsa és logikátlan fordulattal — mind a ketten a leánynak estek. Clara egy ideig falfehéren és mozdulatlanul hallgatta a váloga-

tott szó-zuhatagot, azután hirtelen a szekrényhez lépett és kivette köpenyét.

Hangja úgy vágott, mint a kés.

— Elég, Adams... nem teszem tönkre több botránnyal az üzletét. Good night... a jelmezcímért majd legközelebb elküldök.

Kiment a folyosóra, de két lépés után visszafordult. Bársonypillantású, fekete szeme egyenesen Rawsont kereste, aki akkor már maga is menni készült. A szűk helyen így csaknem összeütköztek s amikor Rawson ijedten visszahőkölt, Clara elmosolyodott.

— Csak meg akartam köszönni a segítségét Mr....

— Rawson, ha ugyan fontos a nevem. A segítség egyébként szóra sem érdemes. Ha ellenben ezek itt — intett vissza a fejével — kellemetlenkedni akarnának magának, hivatkozzon rám. Várjon, mindjárt adok egy névjegyet.

Kotorászni kezdett a tárcájában, Clara azonban leintette:

— Kár fáradnia; ismerem őket, nem fognak csinálni semmit. Adams három nap múlva könnyörögni fog, hogy jöjjenek vissza. Ha azonban ennyire szíves, keríthetne egy taxit. Ezen a környéken, éjszaka ez meglehetősen nehéz dolog.

— Akkor meg sem próbálom. Kocsival vagyok, elviszem oda, ahova akarja.

Választ sem várva, karonfogta Clarát és a kijárat felé indult vele. Cross ocsmány fenyegetéseket küldött utánuk, a zenekar harsogó fortis-

símoja azonban elnyomott minden hangot. Az ilyen zenei aláfestés alkalmasint megszokott dolog volt Adams night-clubjában; egyszerű és alkalmas eszköz arra, hogy a közönség ne vegyen észre semmit.

V.

Milliomos, vagy szélhámós?

Míg a kijárat felé tartottak, Rawson érezte, hogy Belle Clara karja remeg a felindulástól; a hűvös éjszakai levegő azonban hamar megnyugtatta s mire a férfi felnyitotta a kocsiját, már csak szemeiben tükröződött a csúnya jelenet.

— Hova vigyem?

— Elég messze lakom — mosolygott Clara — a 115-ik utcában, a Mariorie Pensióban.

Rawson indított, a motor halk duruzsolással bűgött fel s pár másodperc múlva kikanarodtak a fényárban úszó Broadway-re, a 115-ik utca ennek a tulsó oldalán fekszik, közel a St.-Lazare kórház hatalmas és dísztelen épületömbjéhez. A Broadway sarkán meg kellett állniok s a járművek tengere pillanat alatt körülfolylta őket. Messziről lilán és zölden lobogtak a transzparenszek öles fénybetűi; a Manhattan áruház óriási gyermekalakja, a Wittman rágógumi és legközelebb: a Cricks Variety hatalmas, úszó betűfolyama.

Belle Clara arra nézett és önkéntelenül fel-

sóhajtott. Rawson keze az indítógombon babrált.

— A Varietyt nézi? — kérdezte, csak hogy mondjon valamit — A Criks színpada persze más lenne, mint az Adams club.

Belle Clara elhúzta a száját.

— Más? Téved. A színpad és a parkett mindenütt egyforma. Csak a pénz változik, amit kap az ember.

A közlekedési lámpa zöldre fordult. Rawson indított.

— Nem gondolja, hogy ha így áll a dolog, tulajdonképpen könnyelmű volt az este? — kérdezte odavetőleg.

Clara a lassan meglóduló kocsisort nézte, úgy válaszolt.

— Örültem, hogy ürügyet találtam az eljövételre. El kell utaznom és...

— És?

— Jobb így.

Husos ajkai kissé durcásan zárultak össze, mintha faggatásnak vette volna az ismeretlen férfi kíváncsiságát. Rawson azonban az uttestre figyelt s közben szórakozottan beszélt tovább.

— Szóval utazik. Ha szabad érdeklődnöm; valaki után, vagy valakihez?

— Valaki után, következésképp valakihez.

— Hm... ugyanahoz, akihez minden reggel annyira sietett?

— Ennyit pletykáltak rólam?

— Sokkal többet. De nem kell felelnie, ha nem akar.

Clara vállat vont.

— Nincs mit tagadni rajta és különben sem tartozom senkinek felelősséggel. Eltalálta, ugyanahoz a valakihez utazom. És erről jut eszembe, hogy meg kellene állnunk egy pillanatra; szeretném telefonon megtudni a vonatindulást.

Rawson az ülés alá nyult és vaskos kötetet húzott elő. Jómaga is sokat utazott és nem mindig autón, menetrendre tehát minden pillanatban szüksége lehetett.

— Itt a menetrend, megnézheti.

Clara nevetett. Sötét szemei ezuttal először csillantak nyílt vidámsággal a férfi felé.

— Furcsa ember maga. Valóságos terülj asztalkám.

— Köszönöm.

— Mit köszön?

— Hogy — ha már a meséknél tartunk, nem aranyszámárnak nézett.

— Olyan gazdag?

— Nem. Olyan szamár. Tudhattam volna ugyanis, hogy a nők nem értenek a menetrendhez. Várjon, majd stoppolok és megkeresem a vonatát. Hova akar utazni?

— Middlie Park-ba.

— A tenger mellé?

— Pontosan oda. Ugy látom, jó diák lehetett.

Rawson belelapozott a menetrendbe.

— Téved. Az utóbbi hetekben valami munkám van Crenstownban s az autótút keresztül-

vész Middle Parkon. Most is oda megyek. Magának pedig nincs vonata, csak holnap délben. Nem akar inkább velem tartani?

— Mutassa a menetrendet.

— Tessék. S ha már itt tartunk, megjegyezhetné, hogy nem szoktam hazugsággal szegezni utitársnóket.

Hangjában, ha nem is szándékosan, volt valami kis ingerültség. Belle Clara felpillantott és zavartan tette félre a menetrendet.

— Bocsásson meg... — mondta zavartan — általában minden okom meg van rá, hogy tartózkodó legyek a férfiakkal szemben.

— Nem tesz semmit. Más vagyok, mint akiket általában lokál-töltelékeknek szokás nevezni.

Kis csend támadt. Clara visszahúzódott az ülésen, szinte eltűnt a ruganyos bőrpárnák között. Rawson jó vezető volt és még inkább szerette a jó kocsit. Autója vadonatúj Creeneps volt, egyike a legjobb márkáknak. Clara pedig nem lett volna new-yorki és nem lett volna énekesnő, ha nem ismeri az autóárakat. Most azon gondolkozott, vajjon kivel sodorta össze a vak véletlen.

Annyit tudott, hogy a férfi nem tartozhat a gazdagok felső tízezeréhez, mert akkor Adams és a pincérek azonnal felismerték volna. Viszont Creeneps-en jobbra csak a gazdagok és a szélhámosok járnak. Helyéről jól láthatta Rawson éles profilját, kissé előreugró, erőszakos állával. Ez a férfiarc azonban nem volt sem zárkózott, sem visszataszító. Elszégyelte magát bizalmatlan-

sága miatt. Előrehajolt és kezét Rawson karjára tette.

— Szeretnék sietni... — mondta csendesen — ha tehát valóban nem lennék terhére, megköszönném, ha magával vinne.

Rawson vidáman bólintott.

— Well, őszintén örülök neki. Tudja, egyedül átkozottul unalmas a volán mellett. Mennyi idő alatt csomagol be?...

— Pár perc alatt készen vagyok.

Az autó éppen fékezett a Mariori Pensio előtt. Rawson kinézett a dísztelen, sötét épületre.

— Itt ugy-e, jobbra artisták laknak? — kérdezte.

Clara elvörösödött.

— Igen. Ismeri?

— Csak messziről. Egyszer építkeztem itt a közelben.

— Rosszhírű hely, de olcsó. Tudja, amikor jöttem, nem nagyon állt módomban válogatni.

Kiszállt a kocsiból és csaknem futva indult meg a sötét és néma bejárat felé.

VI.

New York—Eden Hill 5 óra.

Rawson, amint egyedül maradt a sötét autóban, cigarettára gyújtott. Most, hogy Clara eltűnt mellőle, kis ingerültséget érzett, vagy még inkább hiányt. Olyanféle érzése volt, mint az alkoholistának lehet, ha nem jut elég szeszhez.

Az autó kiürült, sötét és hideg lett, csaknem el-
lenszenves. Clara parfümjének fanyar és mégis
édes illata különös szag-mixturába olvadt ösz-
sze a benzingőzzel.

Rawson idegesen elnyomta cigarettáját.

— Nem is volt olyan fajankó az a sikkasztó
Shmidt... — mormogta és felnézett a nyolcadik
emelet egyik megvilágosodó ablakára.

Kiszállt, felnyitotta a motort és zseblámpája
fénye mellett gondosan és még egyszer átvizsgált
mindent. Mint vérbeli autós utálta a defektet.
Gondolatai azonban egyre Clara körül jártak,
most öltözik át... most dobja le hosszú estélyi
ruháját s talán pongyolát vesz. Olyan habkönnyű,
csipkés izét, aminek a nevét sohasem tudja meg-
jegyezni a férfiember... de amitől olyan lesz a
nő, mint a vázába állított pompázó virág. Azu-
tán fehérneműt vált... ezt meg kell tennie, mert
a hajnalok bizony még hűvösek errefelé... kár
is, hogy nem figyelmeztette... és neki mindössze
csak egy gyapjutakarója van.

Hirtelen ismét fellobbant előtte a nigcht club
reflektorfénye s a kerek fénysugár közepén Belle
Clara. Ugy, ahogy először megpillantotta: ki-
tárt karral, furcsa, buja és mégis távoli mosoly-
gással a száján. Csakugyan olyan ez a nő, hogy
aki egyszer látta, sohasem felejtí el... és még
azt sem lehet tudni, mi okozza benne ezt a
varázst. Hogy érzéki megjelenés? Az ördögbe,
hiszen ennek a tudománynak tucatszám terem-
nek bajnokai az Államokban... Vagy a szépsége?

De hiszen akármelyik mannequin felveheti vele a versenyt.

A kép, Clara kitártkarú, estélyiruhás képe ismét eléjevillant csaknem víziószerű élességgel. Érezte, hogy ereiben meglódul a vér s ez a fedezés hirtelen ingerültté tette.

— Ostobaság... — dörmögte félhanosan — sokat ittam az este.

— Csak nem engem szid?

Clara hangja váratlanul és vidáman csendült meg a háta mögött. Rawson meglepődve fordult hátra, azt hitte, hogy Clara még az átöltözésnél sem tart s máris előtte állt frissen, jókedvűen kis bőrönddel és még kisebb táskával a karján.

Megkerülte az autót és bőröndjét otthonos mozdulattal emelte a hátsó ülésbe. A kis táskát előre tette maga mellé. Mozdulataiban most is volt valami tigrisszerű rugalmasság s Rawson megint érezte azt az elektromos feszültséget, amelynek hiánya Clara távozásakor tűnt fel neki. Egyszerre bánni kezdte, hogy vállalkozott a csábító fuvarra. Elvégre neki fontos dolga van és nem kis összeget visz magával. Az Adams lokál pedig semmikép sem jó ajánlólevél.

Belle Clara mintha megérezte volna a gondolatot, felnézett rá.

— Nem kell félnie tőlem — mondta csendesen — jó útitárs leszek, egész úton hallgatni fogok.

— Ellenkezőleg, csak beszéljen minél többet.
Még elalszom a volán mellett.

Rawson felvillanyozva indított. Clara szavaitól egyszerre eltűnt minden nyugtalansága, holt tudta, hogy nem a szavak értelme, hanem beszéde csengése tette. De nem törődött vele. Clarán könnyű, puha anyagból varrt kosztüm volt; a férfi áttolta hozzá a gyapjútakarót.

— Később hűvös lesz, terítse magára.

— Thanks, nem lesz szükségem rá. Hozzáöltöttem az időjáráshoz. Egy thermosz forró teát is hoztam, ha kell, csak szóljon.

— Ugy beszél, mint egy gyakorlott autós.

— Amiért ismerem az időjárást? Ehez még nem kall autósnek lenni.

Rawson indított. Ujra átvánszorogtak a Broadway nyüzsgésén, elhúztak az Adams club égi transzparensai mellett. azután lekanyarodtak az alagúthoz és Elisabeth bérkaszárnnyái közé értek. A Greeneps pompásan falta a mérőföldet; percek alatt elérték Rahway-t és Perth Amboy rakodói mellett rákanyarodtak az Arthur Kill fénylő makadámjára. Rawson lába könnyedén táncolt a gázpedálon; amint pedig szabad országútra értek, lassan nyolecvanasra fokozta a sebességet.

— Nem fél?

Clara megrázta a fejét.

— Sohasem félek. Most pedig jó kezekben vagyok.

Rawson rásandított.

— Hízeleg? Honnan tudja?

— Nem hízelgek és nem tudom — vont vállat

Clara. — Érzem. És ez nagy különbség.

— Hm... nem lesz baj, hogy váratlanul érkezik?

— Nem. Miért lenne baj?

— Csak úgy gondoltam. Tudok eseteket, amikor a váratlan érkezés szomorú bonyodalmat okozott.

— Ez velem nem történhet meg.

Szavaiban annyi biztonság csengett, hogy Rawson — maga sem tudta miért — az ajkába harapott tőle. Vigyázni kell ezzel a nővel. Túl sok benne az önbizalom. S lehet, hogy joggal. Az a férfi, akit Clara meg akar tartani, elveszett ember; férfierő kevés ahoz, hogy ilyen természetadta erővel megbirkózzon. Észre sem vette, hogy írgység bújkál a hangjában, amikor ismét megszólalt.

— Nagyon szereti?

Clara szeme rácsodálkozott.

— Kit?

— Természetesen azt, akihez utazik...

— Vagy úgy... Nagyon szeretem. Vigyázzon, könyörgöm, majdnem megfaroltunk.

Rawson szája keskeny csikká préselődött. Homloka mögött érezhetően kalapált a vér. Ebben a nőben nincs parányi szeméremérzés, de felelősségtudat sem. Vagy annyira szerelmes, hogy se lát, se hall. Sőt cinikussá teszi a szerelem; ez sem ritka eset az éjszaka világában. Las-

sítozott. Annyit azért nem ér meg a kaland, hogy a nyakát is kitörje miatta.

— Goddam...

— Történt valami?

— Semmi, csak...

A motor hirtelen köhögni kezdett, azután leállt. Rawson káromkodva húzta be a keziféket. Agyában hirtelen felrémlt a tudat, hogy új kocsijával nem lett volna szabad nyolcvan mérföldre kapcsolnia; mi lesz, ha besültek a dugattyúi?...

Clara szemében csúfolódó fény villogott.

— Defekt?

— Amint látja.

— Sajnálom. Én vagyok az oka.

— Ne gyerekeskedjen.

— Komolyan mondtam. Rám azt mondják, hogy szerencsétlenséget hozok a férfiakra. S lehet, hogy van is benne valami.

— Locsogás. Tartsa inkább a lámpát, amíg megnézem a motort.

Kikászálódott a kocsiból és felnyitotta a motorházat. Pár percig babrált csak a csapok, csavarok és huzalok között, azután dühtől sápadtan egyenesedett ki.

— Tudja, hol vagyunk?

— Nem. Miért?

— Éppen csak elhagytuk Hull Cityt és legalább hat mérföldre vagyunk a legközelebbi lakott helytől: Eden Hilltől. Az pedig gyalog két órát jelent.

— Hát olyan nagy a baj?

Rawson dühösen legyintett.

— A dugattyuk... csak műhelyben lehet megjavítani. Ha nem jön erre valami nyomorult tragacs, itt virradhatunk meg. S maga még örülhet, ha eléri a délutáni gyorsvonalot.

Clara a táskája után nyúlt.

— Hagyjuk ezt. Nem szoktam cserbenhagyni a társaimat. Legfeljebb sétálunk egy kicsit. Akar teát?

— Köszönöm.

— Szívesen. S most már nyugodjon bele, hogy két órával többet kell a társaságomban töltenie.

Rawson nem felelt. Órájára nézett és csendesen megállapította magában, hogy a New-York Eden Hall közötti távolságot a jelek szerint legalább öt óra alatt fogják megtenni másfél helyett. Cigarettára gyújtott és dühösen leült az autó lépcsőjére.

VII.

Eden Hill édennek bizonyul.

Reggel lett, mire egy dőcögő teherautó bevontatta őket Eden Hillbe s Rawsonnak sikerült szerelő gondjaira bízni a kocsit. Utána leültek reggelizni a koratavaszi időben kihalt nyaralóhely egyik pensiojának terraszán.

A nap éppen felkelt s borvörös sugarai lánghórra gyújtották a tengert, amely széles és egy-

hangúan morajló hullámaival alig köhajtásra volt tőlük. A parttól távolabb vitorlák csillogtak, jobbra, a halászkikötőben emberek járkáltak a bárkák fedélzetén. A parton, az országút másik oldalán erdő sötétlett; gyér lombjai fölött köd úszott s a friss rügyek nyers illata betöltötte a levegőt.

Rawson idegesen és kapkodva evett.

— Igazán sajnálom, hogy ilyen kellemetlen kalandba sodortam — mondta Clarának. — A service-nek legalább három-négy órára van szükség, hogy megjavítsa a kocsit. Addig legokosabban tenné, ha lepihenne.

— Eszemben sincs... — nevetett Clara — sőt! Örülök, hogy így történt. Tudja, hogy két esztendeje nem láttam közelről a tavaszt? Meg...

Ránézett Rawsonra és hirtelen elhallgatott. Amikor ismét felemelte a fejét, látszott rajta, hogy erőszakosan keres más témát.

— Nézze a tengert — mutatott ki a vízre — hogy csillognak rajta a vitorlák.

— Whip-halakra mennek — bólintott Rawson — nyolc-tíz bárka vontat egy-egy másfél-tonnás kerítőhálót.

— Ha egyszer sok pénzem lesz, bérelek egy bárkát és én is elmegyek velük.

— Azt akár most is megtehetjük. Pár centért szívesen adnak helyet.

Minden meggyőződés nélkül beszélt, Clara azonban hirtelen lecsapta a villát.

— Menjünk... délig csak visszajönnek.

Robert Rawson nevelett. A kihalt kis fürdőhelyen valóban nem sok szórakozás kínálkozott; de kételkedett abban, hogy a bárkák dél előtt visszatérnek. Clara azonban annyira tűzbejött az ötlettől, hogy nem volt szíve visszatartani; felállt hát ő is és karjára csapta köpenyét.

Clara előtte lépkedett a keskeny úton; karcsú, hajlékony lábai szinte alig érintették a homokot s Rawsonnak, akár akarta, akár nem, néznie kellett a hibátlan alakot, amely a lépések ritmusában olyan volt, mintha valami ősi, titokzatos és forró tánc alázatos szolgálja lenne. Végül is erőszakosan elfordította róla a szemét; de így is megkönnyebbülést érzett, amikor végre elérték a halászkikötőt.

Pár dollár ellenében csakugyan hamarosan megállapodtak a halászgazdával. Vízhatlan köpenyeket hoztak számukra s Rawson alig titkolható undorral bújt bele a halszagú, nehéz ruhadarabba. Clara azonban valósággal tűzelt a váratlan szenzáció lázában; visszautasította a felajánlott karosszéket és megvetette a lábát az előfedélzetten, a vasmacska szomszédságában, egyik halmosó vályun. Az ormóttan viharkabátban, leszorított viharszíjjal is olyan volt, mint egy revüfilm felnagyított premierplanja.

Csípős, szárazföldi széllel indultak el s a széleshátú, egyenletes hullámok hamarosan alapos táncot járattak velük. Rawson félt, hogy Clara rosszul lesz, de a nő úgy birta a tengert,

mint akármelyik tengerész. S különös zárkózottsága is mintha engedett volna a szokatlan környezetben; beszélt, fecsegett, kérdezősködött csaknem szüntelenül. Milyen állat a whip-hal? Nehéz-e fogni? Horoggal lehetne-e halászni rá? Ha a heringhez hasonlít, lehetséges-e, hogy már ő is evett whip-halat? Rawson türelmesen felelt neki s ezekben a percekben őszinte hálát érzett a sors iránt, amiért egyszer, korábban, kényszerűségből halásszá tette. Clarának is hamarosan feltűntek a férfi pontos feleletei és megkérdezte:

— Ugy beszél, mint aki tökéletesen ismeri a tengert. Talán itt született?

— Dehogy... éppen csak konyítok hozzá valamit.

— Mindenre azt mondja, hogy éppen csak konyít hozzá; s végelemzésben úgy tud mindent, mintha halásznak vagy soffőrnek született volna.

Rawson nevetett.

— Tudja, volt idő, amikor nem nagyon válogathattam a foglalkozásokban s néha ennek is hasznát lehet venni.

— Ugy... és most micsoda?

— Építész vagyok. Annak tanultam.

— Most is épít?

— Igen. Gátakat Crenstownban. A munkáimhoz megyek.

Clara bólintott.

— Az más. Most már értem.

— Mit? — nézett meghökkenve Rawson.

— A Greenepset — nevetett Clara — tudja, az éjjel egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy... hátha...

— Loptam a kocsit? Ez jó... de azért ne gondolja, hogy milliomos vagyok. Sajnos, egyelőre még csak a jó keresetnél tartok.

— Ez nem sajnós, hanem: hálaisten. Vagyon nélkül is lehet valaki boldog és megelégedett.

— És ezt éppen maga mondja?

Clara arca elkomorult.

— Miért? Mert azt mondták rólam, hogy pénzsóvár, kapzsi és önző vagyok?

— Nem ilyesmit mondtak.

— Felőlem mondhatták volna ezt is. Végelemzésben nem hazudtak volna. Csakhogy...

— Csakhogy?

Clara már ismét nevetett.

— Valami történt és már nincs szükségem pénzre.

Ránézett Rawsonra, annak szeme előtt azonban hirtelen elvillantotta tekintetét. A hullámokat figyelte, majd egészen előrehajolt a bárka mellett felesapódó vízfodrok fölé. Nem szólt többet és Rawson is elnémult. Hátuk mögött a halászháló kivetették a hálót s hangtalan, kemény munkájuk alig zavarta meg a csendet.

Clara később ismét felemelte a fejét. Szeme komoly volt és olyan mély, hogy Rawson szinte megdöbbenett tőle. Csak a tenger tud any-

nyira mély lenni, mint egy távoli, zárt és titokzatos asszonyélet tekintete; a férfi ebben a pillanatban tisztán megérezte ezt.

— Mire gondolt? — kérdezte vibráló hangon. Clara a vízre mutatott.

— Erre. Illetve arra, ami alatta van. Amit nem ismerünk. A mélység olyan, mint a halál. Visszaborzadunk, ha belenézünk, mégis vonzódnak feléje.

Elhallgatott és ismét a vízre nézett.

— A Missisipi partján születtem, de egészen a tengernél — mondta csendesesen — Ott más a világ; forróbb, szenvedélyesebb, de őszintébb is. És az ottani halászoknak van egy régi énekük. Ki a tengert nézi, a víz megigézi — Ki a vizet járja, azt a tenger várja... — így szól a szöveg s néha azt hiszem, hogy a halászoknak nagyon is igazuk van.

— Hm... furcsa dal lehet. Énekelje el.

Clara előrehajolt. Halkan, mintha csak magának énekelne, inkább mondta, mint dúdolta a dallamot. De később belejött; hangja tisztán, különös, mély csengéssel szállt át a vízen s amikor bevégezte az első halászdalt, másikba, majd harmadikba kezdett. Utána azt a sanzont énekelte, amit Rawson már hallott tőle; de mintha most sokkal közelebb egyszerűbb és tisztább lett volna a szöveg. A tangó azonban még sem fejeződött be; az utolsó ismétlésnél hirtelen mélyhangú káromkodás, majd csattanó ütés szakította meg.

Rawson, aki szemben állt a halászokkal, még láthatta, a fiatalabb legények egyikét, aki kezében a kötélvéggel megbabonázott, elbűvölt, különös fényben égő szemekkel bámulta Clarát. Őt vette észre a halászgazda s hatalmas nyaklevessel figyelmeztette munkájára.

Clara meghökkenve nézett Rawsonra.

— Mi volt ez?

— Semmiség. — nevetett Rawson. — Egyik fickó elbáméskodott és kissé ráfizetett a műélvezetre.

Tréfásnak szánta a hangot, Clara azonban valósággal belesáppadt.

— Így van ez... — mondta didergősen — higgye el, igaz, hogy bajt hozok minden férfi számára. Kár volt magával hoznia.

— Ugyan...

Rawson keze türelmetlenül belekaszált a levegőbe, hangja azonban bizonytalanul csengett. Nem a babonás hit miatt, hanem mert látta a halászlegény arcát. Ha Belle Clara különös, jégből és lávából gyurt egyénisége ennyire megfoghatta az egyszerű, minden magasabbrendűvel szemben értetlenül álló legényt, mennyire más-ként, mennyivel fokozottabban kellett hatnia azokra — akiknek volt mivel összehasonlítani a sokféle nőtipusnak ezt az egyedülálló koronáját?

Clara elhúzódtott mellőle és konok kitarással nézte a háló parafadugóit, amelyek köröskörül libegtek a vízen s lassan egyre szűkülő kört vontak a halak köré. Rawson sem próbált

új beszélgetést kezdeni s szinte észre sem vették, amikor elfordították a vitorlákat és az elcsendesedő hullámjárásban hazafelé indultak.

VIII.

Éjjeli randevú.

Mire kikötöttek s mire ebédhez ültek a pensio napsütötte, üres terrasán, Clara jókedve lassan mégiscsak visszatért. Nem volt ugyan beszédese hangulatban, arca azonban kipirult és sokat és jóízűen evett. Rawson kedve viszont percről percre romlott; csak időnként s akkor is lopva nézett Clarára; egyébként azzal volt elfoglalva, hogy erkölcsprédikációt tartott önmagának.

Bármennyire tiltakozott is ellene, be kellett vallania, hogy Clara valósággal beleszívódott a pórusaiba, mint a mustárgáz; kivédhetetlenül. Ujfajta, ismeretlen és ijesztő érzés volt ez a felismerés, de tudta, hogy hiába is küzdene ellene: Clara az a véletlen, amely ha eljön, tetszése szerint alakítja az életüket. Felemel, vagy tönkretesz, csak éppen az nem lehetséges, hogy nyomtalanul eltűnjön, mint a futófelhő.

S amikor idáig ért gondolatai során, lassan húzni kezdte a percekét, hogy minél jobban kitolódjon az indulás. Hiszen Clara *valakihez megy* s ahogy a kis taxigörl mondta, tökéletesen érzéketlen minden más, feléáradó érzéssel szemben. S Rawson nem is akarta, hogy Clara megsejtsen

valamit; még csak az hiányzott volna, hogy szerelmes trubadurként fejezze be a rosszulsikerült Adams club-i vacsorát.

Clara végül is befejezte az evést. Hátradőlt széken s hosszan ránézett Rawsonra, aki merev és konok kitartással bámulta a tengert. Csendesen szólt.

— Maga most elmegy a service-be...?

— Természetesen.

— És azután indulunk.

— Indulunk.

— Nagyon siet?

Rawson idegesen mozdult.

— Engedelmével, még a feketémet sem ittam meg.

— Nem úgy értettem — tiltakozott Clara — arra gondoltam, hogy legszívesebben máris Crenstownban lenne.

Rawson visszafordult. Nyugtalan, kutató pillantással figyelte Clara arcát.

— Igen. Miért?

— Semmi, semmi. Hiszen én is sietek.

— Tudom. Repül, ahogy szokott.

— Csak előbb arra akartam megkérni, hogy ha mégsem siet annyira... a servicebe menet... kíséressen el és kerüljünk pár percre az erdő felé. Olyan régen láttam igazi fákat és... szóval, de igazán csak akkor, ha ideje engedi.

Furcsa és ismét teljesen új volt ebben a pillanatban. A szokatlan hang, vagy talán az a tény, hogy ezúttal ő kért, rózsaszínre festette

az arcát; szemének fénye is kialudt, olyan volt, mint egy zavart, fiatal iskolás leány.

Rawson érezte, hogy vére az arcába tódul.

Mi ez? Játék, vagy komoly kívánság? Kacérság, vagy egyszerűen a körengelőbe zárt vidéki nő kívánczossága a természet felé? Számító ravaszság, vagy ártatlan ötlet?

De mialatt mindezt latolgatta, hömpölygő áradatként rohant át erein az öröm. Anélkül, hogy rágondolt volna, tudta: akkor is maradna, ha kétségtelenül bebizonyosodna, hogy Clara részéről számító ravaszság a furcsa kérdés.

Felállt.

— Mehetünk, ha ugyan nem akar pihenni előbb.

— De igazán nem haragszik érte?

Rawson a köpenye után nyult.

— Legyek őszinte? — kérdezte fakó hangon

— Tíz éve egyetlen napig sem pihentem; soha eszembe sem jutott, hogy a munkán kívül egyéb dolgok is vannak. Igazság szerint hálásnak kellene lennem maga iránt.

Nem ezt akarta mondani s ezért zavartan elhallgatott. Szótlatlanul indultak el. Az első fák mindjárt az országút mellett sötétlettek, szinte csak párat léptek, máris az erdőben voltak. Amolyan város széli erdő volt, vékony, csenevész fákkal s az avar alól mindenfelé kibukkantak az irtás fatönkjei; de az induló nedvkeringés nyers, harsogó szaga minden zugot betöltött s a félig

lombos bokrok alján arószakos madárfüttty csivített.

Clara egészen feléledt s lassan olyan lett, mint egy elszabadult, fiatal kutya: hol itt, hol amott nézett be a bokrok alá, barkáért kapaszkodott s amikor pár szál korai ibolyát talált, valósággal megrészegült az örömtől. Belekapaszkodott Rawson karjába s olyan fűrgén hurcolta magával, hogy a férfi csaknem beleizzadt.

Csak akkor torpantak vissza meghökkenve, amikor fejük felett hirtelen kialudt a fény és ólmos, téli szürkesség vette körül őket. Rawson idegesen nézett órájára.

— Még csak négy óra; nem volna szabad ilyen sötétnek lennie. Jőjjön, siessünk, ilyenkor tavasszal nagyon szeszélyes az időjárás.

Már régen letértek az útról s most időbe telt, amíg ismét ráakadtak. Közben pedig fagyos szél kerekedett s mire megpillantották az országutát, valóságos zápor zúdult a nyakukba.

Clara megdöbbent gyermekként bújt Rawsonhoz, de azért kitartóan és a fáradság minden jele nélkül gyalogolt. Az eső csapzottá tette vörhenyes haját, kabátja átázott, harisnyája feketéllett a víztől. A pensziós — rosszképű, vigyorgó ember — a terras szélén fogadta őket.

— Ez aztán komisz idő ilyenkor tavasszal. Szerencsére befűttem a hallban; gyorsan igyekezzenek megmelegedni.

— Bízva ránk... — morgott Rawson — gondoskodjon azonban teáról.

Hangja sehogyan sem sikerült bosszúsnak. Magában áldotta az időt, amely talán ismét alkalmat ad arra, hogy elodázza az indulást.

Clara dideregve bújt a hatalmas cserépkályha mellé, de futtában azért bekapcsolta a rádiót. A hangok halkán szűrődtek ki a hangszóróból s mindkettőjük torkát ismeretlen feszültség fojtogatta. Rawson cigarettára gyújtott és készakarva a legtávolabbi sarokba telepedett; most már félt attól, hogy elveszti higgadtságát s ezzel mindörökre elszakítja magát Clarától.

Clara a haját rendezgette, nyugtalansága azonban semmivel sem volt kisebb, mint Rawsoné. Idegenül, csodálkozva nézte önmagát; nem is volt kíváncsi az erdőre s ha most ok után kutatott, amiért itimaradt, semmi más nem maradt az eszében — mint az a férfi, aki pár lépésnyire ült tőle.

— Ez volna? De miért... — kérdezte magától csodálkozva — Miféle ostobaság így belekeveredni egy kalandba, amelynek a vége kiszámíthatatlan és ellenkezik az ész legtávolabbi parancsaival is?...

Ész... Clara ebben a pillanatban halálosan haragudott a saját eszére. Az esze vezette, az esze védte eddig, de még sohasem volt terhes, vagy legalább is nem érezte annak. És most egyszerre...

Túrheteretlen szomjúságot érzett, de nem mert felállni. Mintha csak érezte volna, hogy fékjü-

ket recsegtető érzéseik akármelyik pillanatban elszabadulhatnak.

A pensió s ismét megjelent párolgó teáskannával. Egyikükről a másikra nézett, azután megállt Rawson előtt.

— Két szobát fűtettem be — mondta — Mister és a felesége valószínűleg fáradtak. És ilyen kutyaidőben igazán nem érdemes elindulni.

Amikor elhallgatott, olyan csend támadt, hogy a szomszéd helyiségben ketyegő óra zaja kiállhatatlan lármának tűnt. Rawson megdermedve nézett a pensió sra s szeme csak lassan, szinte milliméterről milliméterre közeledett Clara felé. Pedig anélkül is tudta, hogy Clara éppen olyan kövémeredten ül, mint ő.

S ekkor történt valami, ami úgy érte Rawson t, mint a villámcsapás.

Clara hirtelen felállt, lesímította ruháját és a világ legtermészetesebb hangján fordult a pensióshoz.

— A vacsorához bort kérünk és a feketét jó forrón. Ha van embere, kérem hozassa el a kisebbik bőröndöt.

— Értem. Nem lesz panasza, asszonyom. Szobáink kényelmesek, még telefon is van bennük.

Megfordult és elcammogott, Rawson úgy nézett Clara ra, mint valami holdkóros.

— Mi volt ez, Clara?

— Nem tudom. — Clara hirtelen leült —

Kérem, maradjon a helyén. Semmit sem tudok, csak...

— Csak? Clara!...

— Nem tudom. Hagyjon. Nem akarok örök-ké gondolkozni. Majd később... találkozunk... de addig, beszéljen másról. Érti? Ne hagyjon gondolkozni, az a fontos...

Elfulladt. Pillanatig még nézett maga elé, azután kezét arca elé csapta s hirtelen görcsös zokogásban tört ki.

IX.

A telefon megszólal.

A vacsora is elmúlt szótlanul, idegtépő feszültségben. Rawson a száját rágta s minden perc tisztában mutatta meg neki, hogy Clara nélkül többé nem tudja elképzelni az életét. Ha Clara az, akinek a night clubban mondták, körülbelül elveszett embernek érezhette magát s a jelek arra vallottak, hogy a pletyka igaz. És mégis... Rawson tudta, hogy vannak helyzetek, amikor nem az akarat, hanem legyőzhetetlen véletlenek alakítják az életet.

Felhajtott két pohár bort, de csak akkor mert megmozdulni, amikor Clara is felemelkedett. Akkor eléje állt.

— Clara... már előbb kellett volna mondanom. Ez a mai nap sok mindenre megtanított. Elsősorban arra, hogy világosan szembenézzek önmagammal. Lehet, hogy magánál futó

ötlet, múltó szeszély volt az, amit tett. En komolyan veszem. És ha akarja, ha nem... szeretem magát, Clara.

Csend lett. Clara lehajtott a fejét. Szeméből szivárogtak a könnyek, sírásának azonban nem volt hangja. Érezte, hogy Rawson karja a dereka köré fonódik s amikor feltekintett, a férfi szája csak gondolatnyira volt a szájától. Ez visszaadta az erejét. Lassú, de elhárító mozdulattal kibontakozott.

— Most ne... még nem. Ugy jött minden, mint a villám... majd később... odafent... félóra múlva válaszolok magának.

Megfordult és valósággal kiszaladt a szobából. Rawson fogai megcsikordultak. Órájára nézett. Féltizenkettő volt.

— Éjféli randevú... az ördög ért az ilyenekhez.

Elszívott még egy cigarettát, ismét ivott, aztán eszébe jutott, hogy hátha Clara várja. Felrohant a lépcsőn s éppen akkor lépeit a szobába, amikor a pensiós megjelent a folyosó végén.

— Mr. Robert Rawson?...

— Az vagyok. Talán a service?...

— Nem uram, telefon. Crenstown keresi.

— Pokolba vele.

Hanem azért bement a szobába és felelt a telefonkagylót.

★

Clara behuzta az egymásbanyíló szobák közös ajtáját és elforgatta a kulcsot a zárban. Már

tisztában volt önmagával, de szeretett volna még egyedül maradni. Nem akart gondolkozni, az ész azonban erősebb az akaratnál. Pedig tudta, hogy maradni fog. Tudta, hogy Rawson szerelmi valómása lehet pillanatszülte heveség, vagy akár tudatos hazugság is; nem törődött vele.

A lokálok világában fukaron mérik a szerelmet s amit mérnek is, olyan mint maga a lokál: talmi, hazug s bánat meg csömör jár utána. Eppen ez ellen lázadt fel minden csepp vére. Nem kergetett délibábokat; tisztában volt azzal, hogy a lokál rabszolgáinak sorsa előbb vagy utóbb menthetetlenül a Crossok felé vezet.

Rawson úgy tört be életébe, mint a vihar: hajnaltól estig. És most már nem akart küzdeni az érzései ellen. Jöjjön, aminek jönnie kell, a boldogság boldogság akkor is, ha csupán percekig tart.

Atöltözött abba az estélyiruhába, amiben Rawson megpillantotta. Legyen ez a menyasszonyi ruhája. Még a kapcsokkal bibelődött, amikor a másik szobában élesen felberregett a telefon. És rögtön felcsendült Rawson hangja. A papírvékonyágú falon át tisztán érteni lehetett minden szót, minden hangsúlyt.

Rawson hangja határozottan ingerült volt.

— Halló... te vagy az Freddie? Ördög a dolgotat... hogy mindenhol kerestél végig az egész vonalon?... Goddam... defektet kaptam, ennyi az egész... a pénz nálam van és nincs semmi bajom... hogy mikor érkezem?... Ta-

lán holnap... esetleg holnapután és azt ajánlom, hogy ne kérdezősködj... nem, nem lehet előbb...

Itt hosszabb szünet következett; a drót tulsó végén valaki ugyancsak izgatottan kiabálhatott bele a kagylóba. Utána Rawson hangja valósággal csattant.

— Visszalépnek? Hát lépjenek vissza... értsd meg, nem érdekel... nem megyek és kész!...

A telefon éleset csendült. Rawson a másik szobában lecsapta a kagylót.

Clara gondolatlanul állt a szoba közepén.

Most emlékezett rá vissza, hogy Rawson mondta napközben, fontos és halaszthatatlan dolga van. Valami pénzt is visz; hogy üzlet lekötése előtt állt. S mindez most elmarad: miatta. Még meg sem csókolta, még a kezét sem merte megfogni s máris jelentkezik a különös átok: akinek a közelében van, arra romlást hoz.

Ugy mozdult meg, mint a halálos beteg, hosszú fekvés után az első gyámoltalan lépéseket próbálja. Keze sokáig tétován kutatott a csengő után. A belépő pensiós valósággal visszahőkölt tőle:

— Valami baj van, Mrs. Rawson?...

Megrázta a fejét; hangján nem érzett semmi gyengeség.

— Menjen át kérem, Mr. Rawsonhoz; mondja meg neki, nem jól érzem magam, ledőlök egy kicsit. Majd később... igen később... üzenek.

A pensiószolgálatkészen és vigyorogva bó-

lított; amint kifelé tartott, arcára rá volt írva a gondolat: összevesztek a nászutasok — majd kibékülnek. Még nem ért a küszöb, amikor Clara utána szólt.

— Még valamit... Mr. Rawson konyakot kért, de elfelejtettem szólni. Vigyen neki egy üveggel.

— Please...

Mire az ajtó bezárult a pensió s mögött, már nyugodtan tudott gondolkozni. Tudta, hogy Rawsonnak fájni fog, amit tenni készül, azért gondoskodott számára narkotikumról. Sokszor látta a lokálban, hogy a garázda, túlságosan kitartó vendéggel konyakot itatnak. Pár pohár mindig megteszi a hatását s a garázda fickót nyugodtan rá lehet bízni akármelyik taxira. Rawson nem aludt egész éjszaka, tehát fáradt és kimerült. Miközben rá várakozik, inni fog a konyakból s attól végigalussza az éjszakát.

Bár csak azt álmodná, hogy álmodta az az egész kalandot...

Levetette az estélyiruhát és visszabújt félig nedves kosztümjébe. Azután halkán, nehogy a szomszéd szobában észrevegyék, kinyitotta az ajtót...

Amikor a hideg, szélverte utcára lépett, borzongva érezte, hogy a pensió s különös, farkasmosolygással bámul utána.

Nekivágott az útnak, hogy vaktában autót keressen vissza, New-York felé.

És gondolatban bocsánatot kért attól a másiktól, akire egész nap egyszer sem gondolt.

XI.

Másnap reggel.

Robert Rawson arra ébredt, hogy erélyes kezek döngetik ajtaját. Zúgó fejjel, émelygő szájjal s szíve körül valami vad és ismeretlen ijedtséggel ugrott talpra. A szobában félhomály volt és feltűnő rendellenesség; ruhái szanaszét heverték, az asztalon félig üres konyakosüveg állt, az ablak leeresztett függönyén keresztül pedig a reggel ólmos világossága szűrődött a szobába.

Egyszerre csapott rá az emlékezés; a várakozás hosszú félórái, az őrjítő idegtánc, ami elől a konyakhoz menekült s végül a tompa kábulat, amely ledöntötte az ágyra.

És Clara?...

— Clara!... — döbbsent bele a rémület — Csak nem vele történt valami?...

A dörömbölés megisméltódott. Fejét fogva támoalgott az ajtóhoz és kinyitotta. A pensiós ijedt és kíváncsi pillantása fogadta a küszöbön; a nyurga férfi mögött azonban egy másik, egyenruhás alak körvonalait is megismerte.

— Történt valami?... — kérdezte s hangja olyan rekedt volt, hogy maga is megijedt tőle.

A pensiós belépett a szobába. Ellenszenves arcán most mintha megkönnyebbülésféle látszott volna.

— Mi is azt akartuk tudni, hogy nem történt-e valami? — mondta szemtelen bizalmaskodással — Tudniillik már kilenc óra van s a Mistress még az este elutazott.

— Micsoda?...

Rawson felhőrdült. Félrelökte a két embert s egyetlen ugrással elérte a szomszédos ajtót. Nyitva volt, könnyen beláthatott a szobába. Már kitakarították; a nyitott ablakon át szabadon áramlott be a csípős, tavaszi levegő.

Visszament a saját szobájába. A két ember gyanakodva vizsgálta a rendetlenséget. A pensziós, amikor meglátta, hozzáfordult.

— Mrs. Rawson az este azt üzente, hogy gyengélkedik és pihenni akar; később majd üzen. De pár perc múlva elment. A bőröndjét is magával vitte.

Rawson a konyakos üveg után nyult.

— Elment... — ismételte, mintha megakarná szokni a gondolatot. Szeme a padlóra tévedt s egyszerre újabb rémület csapta mellbe.

Az asztal mellett, a kopott szőnyegen ararabukott tárcsa hevert; a pénztárcája, amelybe huszezer dollárt tett indulása előtt. Egészen szokatlan módon készpénzben, mert több telekigénylőt akart vele kielégíteni.

— A pénzem!...

A következő pillanatban megbánta már a kiejtett szót, az egyenruhás azonban akkor már lecsapott rá, mint a héjja.

— Eltűnt valami? Mennyi? És tulajdonkép-

pen, most már igazolja, Mr. Rawson: a felesége volt a hölgy, vagy csak... hm... ismerőse?

Rawson felemelte a fejét.

— Menjenek! — mondta vésztióslóan nyugodt, de egyre emelkedő hangon — Most már menjenek, mert!...

Elharapta a mondatot. Hirtelen felrántotta a kabátját és kirohant a szobából. A pensziós, aki utána bámult, megcsóválta a fejét.

— Az erdő felé megy... jó lenne utánanézni, nem csinál-e valami ostobaságot.

S amikor a rendőr kételkedő arcát látta, még hozzátette:

— Na, nem a pénz miatt. Az ilyenféle azt könnyen kiheveri. Hanem a nő; éppen olyan volt, aki miatt a férfiember könnyen belelő a saját tőkfejébe.

Es fejcsóválva elballagott az ivó felé.

★

Clara süket és tompa kábulatban dőlt hátra a kopott és rázós Ford-kocsi ülésén. A gyatra alkotmánynak egyetlen előnye volt az, hogy dicsegetreméltó sebességgel szaladt vele vissza, New-York felé.

Clara úgy érezte magát, mintha menekülne saját végzete elől. Az elől a furcsa, érthetetlen és átkos végzet elől, hogy ahol megjelenik, tüstént meg érkezik a baj is. Ha nem Belle Clara lenne, mindez örökké ismeretlen lett volna számára; talán csak filmről tanulta volna meg a hivatásos vamp-ok életét, akik kint és gyötrelmet

osztanak öröm és boldogság nélkül; de közben a saját szívük is beleszakad.

Azután megpróbált lehiggadni; igyekezett az Adams-club Belle Clarájának eszével gondolkozni.

Rawsonnak úgy sem lehettek vele komoly szándékai s ez még jó, mert így legalább megelőzte a későbbi nagyobb bajt, a féltékenységet, bizalmatlanságot, a mult hánytorgatását. De hiába próbálta mindezt megmagyarázni magának; szíve úgy vert, mint a bomlott óra s néha úgy érezte, egyedüli menekvés volna: kiugorni a robogó autóból bele a sötét, színtelen megsemmisülésbe.

A boldogságot és szerelmet nem a Belle Clarának találták ki; neki a Crossok valók, a varieték világa, a mulatóparkett, az ostoba sanzón. Szerellem: soha...

Tehát Crosshoz megy. Oda kell mennie. Ha már kikerülhetetlen a jövő, hát jöjjön minél előbb és visszavonhatalanul. Legalább ettől a pokoli kízó fájdalomtól megszabadul.

New-York lámpái alatt azonban meggondolta magát és haza hajtatott. Valósággal belezuhant az ágyba és minden baja, kínlódása ellenére álomtalanul aludt késő reggelig.

Amikor felébredt, Cross volt a legelső gondolata. Ösztönös mozdulatokkal kezdett öltözni; megfürdött, ruhába bújt és nekivágott a Broadway-nek gyalog. Csaknem dél volt, amikor a hatalmas felhőkarcoló elé ért; csak a gyorsliftbe

kellett beszállnia s ha egyszer elérte a tizenhatodik emeletet, többé akkor sem tudott volna visszafordulni, ha akar.

Agyában hirtelen felrémllett az artistaügy-nők vánnyadt alakja, hisztérikusan kidülledő szemeivel, tátott szájával, úgy, ahogy legutóbb látta. Olyan undor fogta el, hogy a falnak kellett támaszkodnia. Azután megfordult és csaknem futva menekült a felhőkarcoló közeléből. Egy darabig céltalanul csavargott az utcán s amint a fáradtság lassan erőtvett rajta, elhatározása, tette-ereje és akaratereje is egyre gyengült.

Miért jött el Eden Hillből? Küldték? Nem marasztalták? Kellett szenvedést okozni annak az egyetlen embernek, aki pár óra alatt több lett számára, mint az összes többiek együttléve?...

Éppen egy postahivatal előtt haladt el; gondolkodás nélkül belépett a forgóajtón és két táviratblankettát vett. Mind a kettőre két szót írt: »Jöjjön, várom.« Az egyiket Crenstownba címezte, a másikat Eden Hillbe, közelebbi címzés nélkül, találomra.

Feladta őket s kissé megnyugodva lépett ki az utcára. Rawson eljön... biztosan eljön. Csak az a kérdés, hol keresi: a lakásán, vagy esetleg az Adams clubban.

Saját sanzonjának sorai jutottak eszébe s hirtelen belépett egy telefonfülkébe. Feltárcsázta Adams számát s a jelentkező takarítószemélyzetnek megmondta, hogy az öltözőjét tegyék rend-

be: este fellép. Tudta, hogy Adamsnak ennyi teljesen elég.

Haza akart menni, de amint ismét az utcára lépett, néhány rikkancs rohant el mellette a »New-York Herald« esti kiadásával. A fickók torokszakadtából ordítottak:

— *Huszezer dolláros rablás Eden Hillben... A rendőrség körözést adott ki egy new-yorki táncosnő ellen.*»

Nevet nem mondtak, Clarának mégis meg kellett támaszkodnia, nehogy összeessen. Eden Hill... huszezer dollár... Rawson megmondta, hogy sok pénz van nála s ki tudja, mi történhetett az ő távozása után. De bármi történt is, bizonyos, hogy Rawson őt gyanúsítja. Azt hiszi, hogy a pénz miatt játszott vele egész nap s hogy az esti jelenet: színészkedés volt.

Mindennek vége.

Tétova mozdulatot tett, hogy visszarohanjon a postára és megsemmisíttesse a feladott táviratokat; szemei elé azonban színes karikák ugrottak s ha egy járókelő el nem kapja, végigvágódik a kövezeten.

Mintha valakik egy idegen testet emelgettek volna, érezte, hogy autóba emelik. Valahogy bemondta lakáscímét, azután jótékony sötétségbe borult körülötte minden.

A pensió előtt ájultan halászta ki a taxi-soffór az ülés aljáról.

XII.

Az utolsó szám.

Este, amikor reszketve és falfehéren ismét taxiból szállt ki az Adams-club előtt, a portás alig ismerte meg. Öltözője azonban rendben volt s a pályatársak gúnyos, szánakozó, vagy kárörvendő arca is azt bizonyította, hogy alapjában nem változott semmi. Csak Adams rontott be hozzá megint felhevülten.

— Megőrültél? kőrözőlevelet adtak ki ellened; a parkettről fognak elcipelni.

Clara lehajlotta a fejét.

— Majd megkérem őket, legyenek tapintatosak. És maga is tud velük beszélni, Adams. Ma este, még egyszer, utoljára énekelnem kell. Erti, Adams?... Kell!...

— Bolond vagy. Azóta már Mexikóba lehetnél.

— Ha loptam volna. De esküszöm, színét sem láttam a pénznek.

A hatalmas ember elvigyorodott.

— Szóval tagadni akarsz. Nos, lehet, hogy annak is lesz eredménye. Mindenesetre sok függ a férfi magatartásától.

Azzal sarkonfordult és magárahagyta.

Clara leroskadtt az asztal mellé. Maga elé meredve hallgatta az óra ketyegését, amely kibírhatatlan egyhangúsággal tik-takkolt a falon. Észre sem vette, hogy a »művész-személyzet« egyetlen öltöztetőnője belépett és közömbösen,

mintha semmiről sem tudna, kikészítette a festékeket és ruhákat.

★

Robert Rawson csak késő este került elő fáradtan, porosan és sártól fehérlő ruhában. Lát-szott rajta, hogy az egész napot étlen-szomjan töltötte. Farkasétvággal evett valamit s közben csodálkozott, hogy a gyomor akkor is megköveteli a magáét, amikor a szív szinte alélt a fájdalomtól. Azután végigdőlt szobájában az ágyon és elaludt; az, hogy utaznia kellene és hogy várják, eszébe sem jutott.

Késő este ijedt fel újabb dörömbölésre.

Az egyenruhás rendőr állt a küszöbön kezében távirattal.

— Mr. Rawson, ez érkezett a címére. Parancsot kaptam, hogy legyek jelen a felbontásánál.

A férfi közömbösen bólintott. Neki igazán mindegy volt, hogy ellenőrzik-e a táviratait. Fel-tépte a borítékot, a következő másodpercben azonban úgy ugrott fel, mintha rugók lökték volna.

Csak két szó volt a táviratban, de ez a két szó úgy harsonázott feléje, mint valami végső, kétségbeesett kiáltás. Clara hívja: tehát ha meglopta is, ha itt hagyta is, mégis hiányzik neki, szükségét érzi, hogy lássa. Pedig biztosan tudja — tudnia kell — hogy a történetek után nem közeledhet felé. Vannak szakadékok, melyeket nem

lehet sem szerelimmal, sem megbocsájtással áthidalni.

Menni viszont kell; s ilyenkor menni: öröm. Ha segítség kell, bátorítás, kitartás, vagy támogató erő a bajban, akkor lehet menni, sőt kell is menni.

Odadobta a blankettát a rendőr elé.

— Itt van, jelentse a tartalmát. De mondja meg azt is, hogy utólag jutott eszembe: nem vesztettem el egy lyukas centet sem. Bank útján utaltam át a pénzt, de kicsit sokat ittam és elfelejtettem. Érti? Egyébként pár perc múlva átmegyek az órszobára és aláírom a jegyzőkönyvet.

Észre sem vette a rendőr és a pensiók megkövült tekintetét; elrohant mellettük a service felé s már messziről megismerte kocsiját, amely kijavítva, utrakészen parkolt a járda szélén.

Az Adams Night Club ezen az estén mintha a szokottnál is tömöttebb lett volna. Talán a szájról szájra járó hír tette, talán csak a vak véletlen, hogy a régi törzsvendégek mind megjelentek s Adams legszívesebben megölelte volna Clarát az akaratlan reklámért.

Pedig Clara közben érzéketlenül ült öltözőjében; ha valamikor, most tisztán érezte, hogy nem csak a mult itéli meg a nőt, hanem a külszín is. A környezet, ahol élt, az emberek, akikkel érintkezett, a szokások, amiket felvett, a hang, amit használt, egész elmúlt élete nyomonköveti, ráragad s mint az árnyék: elpusztíthatatlanul ta-

nuskodik ellene. Amikor az ügyelő rácsengetett, szinte eszméletlen volt; még a tapsokat sem hallotta, vakon és süketen lépett a reflektor sugárözönébe.

Enekelt, de hogy mit és hogyan: maga sem tudta. Csak a száma után feldübörgő taps jutatta eszébe a régi színpadi mondást, hogy minél több baja van a komédiásnak, annál jobban tud komédiázni.

Szemét ellenállhatatlanul vonzotta az a páholy, ahol előző napon Rawsont megpillantotta s amint odanézett, érezte, hogy minden vére vad erővel tódul a szíve felé.

A páholy korlátjához dőlve — sápadtan és mozdulatlanul, de eleven valóságként — Robert Rawson állt. Előrehajolva figyelte Clara minden mozdulatát s amikor Clara összerezzen, alig láthatóan feléje intett.

Clara később sem tudott emlékezni arra, miként került vissza öltözőjébe. A szemei előtt kóválygó köd tulajdonképpen csak akkor kezdett tisztulni, amikor szemtől szembe állt Rawsonnal és fülébecsengtek a férfi első szavai:

— Jó estét, Clara. Hívott, jöttem. Bár...

— Nekem kellett volna el mennem, tudom. —
vágott közbe s maga is csodálkozott azon, hogy folyamatosan beszél — De beláthatja, részemre túl kockázatos lett volna a dolog. Köröznek...

— Csak körözték. — Rawson hirtelen közelebb lépett s hangja megforrósodott — Mondja, Clara, hogy tehetett ilyet? Ha pénzre volt szük-

sége, vagy pénzt akart, miért nem szólt? Adtam volna — talán többet is. Annyit, amennyi csak telt volna tőlem... sőt erőmön felül is. És maga..

Clara leült. Most, hogy érezte: ez az utolsó tét, az utolsó lehetőség, hogy mentse, ami menthető, hirtelen hideg nyugalom szállotta meg. Tiszta, rebbenéstelen tekintettel nézett a férfi szemébe:

— Magának a pénz a fontos?

— Nekem? — Rawson valósággal felhőrhördült. — Nekem nem. De maga...

Egészen Clara mellé lépett. Mindaz az elfojtott harag, ami naphosszat benne égett, most egyszerre kívánczolt az ajkaira.

— Hallgasson rám, Clara... én nem kérdeztem magától semmit. Higgye el, nem érdekelt a mult, nem akartam tudni semmit, ami előttem történt. Maga önszántából mondott egyet mást s józan ember számára az is sok lett volna. Maga kérkedő volt, sőt több annál: cinikus!...

Clara szeme kerekrenyült.

— Én?... Mikor?... Mivel?...

Rawson hangja felemelkedett.

— Amikor arról a férfiről beszélt, akit mindenkinél jobban szeret. Hiszen megmondta nyíltan. És én mégis hittem magának. Vagy legalább is akartam hinni. Amikor azt mondta, hogy mindenkinél drágább magának, én úgy tettem, mintha nem fájt volna. Amikor bevallotta, hogy reggelenként repül hozzá, én meg sem hallottam. Tagadja?...

— Ezt? Nem...

Kis csend támadt.

Clara lehajtotta fejét és konokul hallgatott. Rawsonban gyúlt az indulat. Végülis kirobbant belőle a szó.

— Beszéljen őszintén. Mindent tudni akarok. Érti? Mindent!

Clara felemelte a fejét. Szeme tisztán csilant a férfi arcába.

— Mindent?... Kérdezzen!

Rawson nem volt ideges természetű, ez a megingathatatlan nyugalom mégis kihozta sodrából.

Megrázta Clara vállát, hogy az felszisszent bele.

— Férfi volt? Feleljen!

— Férfi.

— Több mint én? Jobb? Különb?

— Igen!

— Akkor miért van itt?

— Mert szeretem Magát.

Rawson visszahőkölt. A válasz nyíltan és egyenesen hangzott. De hol volt benne a logika?

Erezte, hogy minden csepp vére az agya felé tódul.

— Hazudik. Hát az a férfi nem keres?

— Nem.

— Maga tartja el?

— Igen.

— S mégis különb nálam?

Clara szemei könnyben úsztak.

— Ne haragudjon, különb. Számomra mindenkinél különb.

— Szóval: szereti. — csendesedett meg Rawson hangja.

Clara lehajtotta fejét.

— Imádom.

— Azt mondta, hogy engem szeret. És őt imádja. Mind a kettő igaz?

— Igen.

— Maga bolond. Hát mit imád rajta? Szép? Pénze van?

— Szép, de nincs pénze. Már mondtam, én tartom el.

— Maga? Keres rá? Hát miatta volt — az is?

— Igen. Beteg volt. Operálni kellett.

Rawson szemei előtt forogni kezdtek a falak.

— Maga a legelvetemültebb nő, akivel életemben találkoztam. Hát mit szeret azon a férfin? A fiatalságát?

— Azt is.

— A teremtésit. Hány éves?

— En?

— Ördögöt. Az a másik...

— Három...

Csend támadt. Rawson kapkodva szívtá be a levegőt.

— Három?...

— Igen. A fiam. Éppen akkor született, amikor az apja meghalt. Az apja mérnök volt; bányamérnök. Bányalégrobbanás vitte el. S a mozgulatai, a lázadásai, a robbanó temperamentuma,

mintha csak a magáé lenne. Ezért szédültem még tegnap, Rawson. Miatta... Ne haragudjon érte.

Rawson úgy érezte, hogy rászakad a tető.

Szinte látta Clara gyermekét, amikor hajnalonta ébredezni kezdett s az édesanyja — estélyi ruhában s még a sanzon refrénjével az ajkán — fölébe hajolt.

Elfulladt a hangja.

— Clara... ez igaz?

Az asszony elfordult. Leült. Sötét szemei nyugodtan keresték Rawson tekintetét.

— Igaz. Ha maga fizikai tisztaságra gondol, nyugodtan mondhatom: becsületesen és nyíltan állhattam volna oltár elé. Sőt én még ezt sem kértem magától. Tudtam, hogy a nő multja egyuttal bélyeg is; nem kívántam, hogy miattam feláldozza magát. Engedelmesen követni akartam, minden ulógondolat, minden számítás, minden érdek nélkül. S ha akkor nem szólal meg a telefon...

— Hát maga hallotta?...

— Minden szót. S úgy éreztem, hogy helyrehozhatatlan könnyelműséget akar elkövetni miattam. Azért jöttem el. Hiszi?...

— Akarom. De...

Ebben a pillanatban furcsa zaj kerekedett a folyosón. Egyik pincér hevesen vitatkozott valakivel, az ajtó azonban a következő másodpercben kinyílt. A küszöbön egyenruhás rendőrgény állt a motoros küldöncök osztagából.

— Claire Slyer?...

— Én vagyok. — emelkedett fel Clara.

— Igazolja magát.

— A tulajdonos igazol.

A rendőr sapkájához emelte a kezét.

— Thanks...

Clara szeme kerekrenyült.

— Hát nem akar elővezetni?

— No... — Rawson hangja gyengéden csendgett — hiszen visszavontam a panaszt. Mondtam.

A rendőr elnevette magát.

— Ettől függetlenül sem tartóztattam volna le. Csak arra voltunk kíváncsiak, él-e még? A mai világban... mindennek utána kell nézni. A tolvaj egyébként megkerült.

Rawson előrelépett.

— Mit beszél?...

— Jól hallotta, Mr. Rawson. A pensiót lopta meg önt. Régi ismerőse volt a rendőrségnek, de néhány éve nyugalmába vonult. Az alkalom tette újra tolvajjá. A pénzt hiánytalanul megtaláltuk nála.

Sapkájához emelte kezét és behuzta magamögött az ajtót. Rawson Clara elé lépett.

— Clara, deary, most úgy illene, hogy szegyeljem magam. Bocsásson meg.

Hirtelen a fogashoz nyúlt és leakasztotta Clara köpenyét.

— Jöjjön.

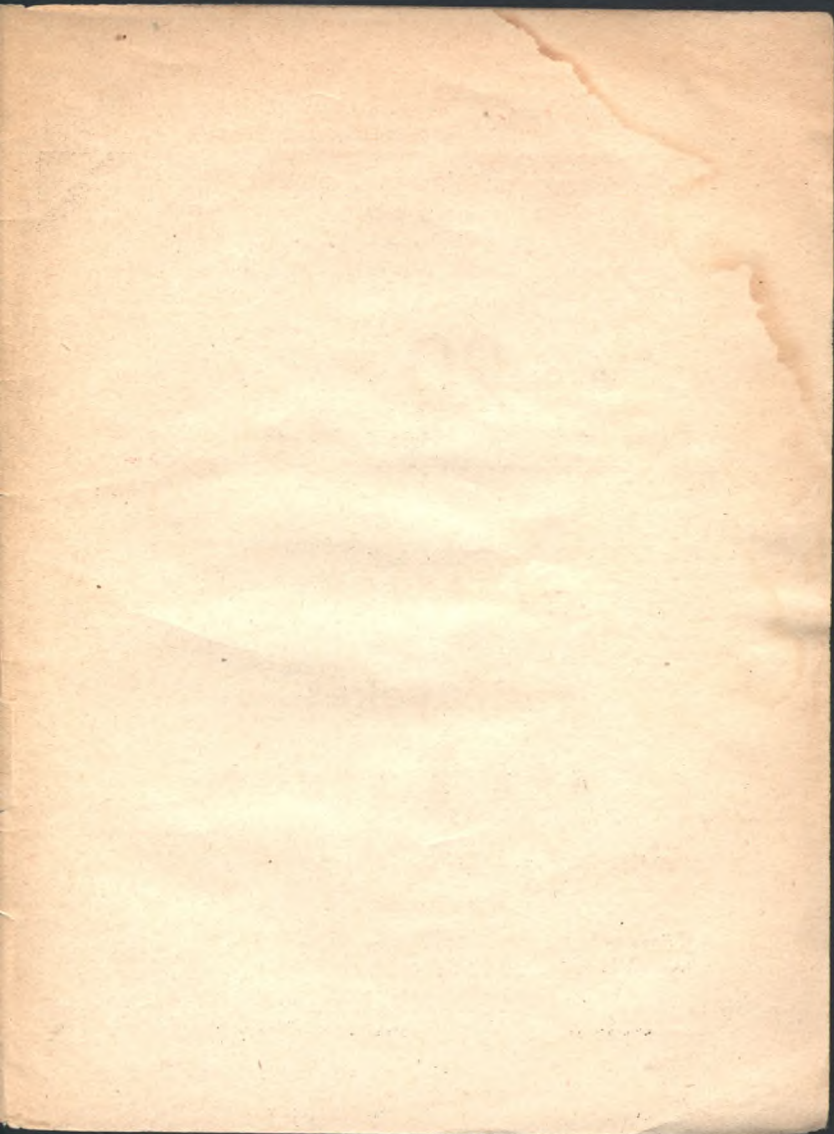
— Hová? — csodálkozott rá az asszony.
Rawson mosolygott.

— Természetesen a kisleányhoz. Azt a pár napot, ami az esküvőig eltelik, majd csak eltöltjük ott is valahogy.

És összenevettek, mint két pajkos kölyök.

(Vége.)

Villamoson, autóbuszon, vonaton
Olvasson

„CSIKOS SARKU”

regényeket

Ára **20** fillér

Csupa szív !

Csupa romantika !

1.

Olvasson

„PIROS SARKU”

regényeket

ÁRA **1** PENGŐ

Humor ! Izgalom ! Élmény !

Kapható :

Könyvkereskedésekben, Ibusz pavil-
lonokban, dohánytözsdékben és
újságárusítóknál.